

DE MUSSCHEN IN NOORD-ITALIË.

De heer DE SERRÉ schreef onlangs in het *Bulletin de la Société d'acclimatation* het volgende:

„In de velden van Lombardije en Piemont, waar bewonderenswaardige besproeiingen eene onuitputtelijke vruchtbaarheid onder de brandende zon van Italië onderhouden, brengt de vochtigheid eene menigte kiemen van ontbinding voort, die myriaden van insekten en hunne larven beletten zich tot gevaarlijke miasmen te ontwikkelen; op het oogenblik dat hunne nuttige rol ophoudt, d. i. wanneer een krachtige plantengroei uit den bodem verrijst, zouden de insekten een verwoestende plaag voor de velden worden, indien de musschen, die hare jongen met insekten voeden, hun niet eenen onophoudelijken, hevigen oorlog aandeden, in overeenstemming met de gulzigheid van haar kroost, dat, zoodra het vliegen kan, zich op het graan werpt. De jonge musschen nu, die rijkelijk met insekten gevoed zijn, hebben een aangename smaak. Voordat zij het nest verlaten, knipt men hun daarom de vleugels af en noodzaakt hen zoo in het nest te blijven. In plaats dat zij schadelijk voor den oogst worden, worden zij, wanneer zij groot genoeg zijn geworden, gebraden en gegeten. Wij waren gedurende den Italiaanschen veldtogt verwonderd over de hoeveelheid gebraden musschen, waarop men ons onthaalde en vonden ze uitmuntend van smaak; trouwens ieder in Italië eet musschen. Het is eene kweekerij van musschen op groote schaal, die men in dat land overal aantreft. Van den nok van het dak tot aan de benedenste verdiepingen heeft men in de muren van zeer vele huizen bij het bouwen honderden van gaten aangebragt, die van buiten naauw en van binnen wijder zijn; daarin maken de musschen hunne nesten en men haalt ze er uit wanneer men ze noodig heeft. Hier en daar treft men kerken aan, welker muren duizenden van zulke nestgaten hebben; maar het opmerkelijkst zijn hooge vierkante torens, die inwendig 1,2 tot 1,3 el wijd zijn, waarin een man gemakkelijk kan op en neer klimmen, zich

daarbij van zijne handen en voeten bedienende. Deze torens zijn opzettelijk voor den nestbouw der musschen bestemd. Geplaatst op de kruispunten der wegen te midden van die uitgebreide vlakten, waardoor men geheele dagen gaat zonder iets anders om zich heen te zien dan koren- of rijstvelden, zijn deze zonderlinge musschenwoningen elk voorzien van een madonna-beeldje, dat men in het voorbijgaan groet. De zorg er voor is aan een man toevertrouwd, die er den sleutel van heeft; hij klimt er in en zamelt de jonge musschen in.

„Het oprigten dezer torens dagteekent uit den tijd toen Italië geregeerd werd door die uitstekende mannen, die de beoefening van wetenschappen en kunsten wisten te paren aan de poësie van het oorlogstooneel en aan de listen der politiek. Het aantal musschen was zoozeer toegenomen, dat men, om de schade die zij onder vruchten en graan aanrigten te voorkomen, een prijs op hunne vernieling stelde. Zij werden dan ook zoo vervolgd, dat zij weldra uitgeroeid en verdwenen waren. Toen echter nam het getal der insekten in zulk eene mate toe, dat deze een ware plaag werden, en men was verplicht de musschen weder in te voeren, die alleen in staat waren de inwoners daarvan te verlossen. Men moest buitenslands paren musschen koopen en die in de woningen verzorgen; men rigtte toen de muren der kerken en die van vele huizen daartoe opzettelijk in. Maar nu vermeerderde het aantal musschen, die thans van regeringswege evenzeer beschermd als vroeger vervolgd werden, weder dermate, dat zij hoogst schadelijk voor den landbouw werden. Het was toen, dat men het nuttig oordeelde de bovengenoemde torens te midden der velden op te rigten, juist daar, waar de vogel de insekten moest vernielen, maar tevens liet men aan hem een gedeelte van het koren over, dat hij bestemd was te bewaren. Men veroorloofde echter weder de musschen te eten, maar alleen in den tijd dat zij nog jong zijn, mits men daarbij zorg droeg, dat er genoeg overbleven om voort te telen.”

Wij hebben het bovenstaande hier overgenomen, omdat het in Italië gegeven voorbeeld der musschenteelt in de lage en vochtige streken van ons vaderland, die inderdaad in vele opzigten met de vlakten van Lombardije overeenstemmen, navolging schijnt te verdienen.

Hg.